

Nog een kat op recept

Syou Ishida bij Meulenhoff:

Een kat op recept
Nog een kat op recept

meulenhoff.nl

Syou Ishida

*Nog een kat
op recept*

ROMAN

Vertaald uit het Japans door Sarah Van Camp

MEULENHOFF

ISBN 978-90-290-9994-3

ISBN 978-94-023-2333-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Neko mo shoho itashimasu. 2*

Omslagontwerp: © Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Arisa Shimoda

Auteursfoto: © Tetsuro Goto

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2023 by Syou Ishida c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan. Dutch Translation rights arranged with PHP Institute, Inc. through Emily Books Agency LTD. and Casanovas & Lynch Literary Agency S.L.
© 2026 Nederlandse vertaling Sarah Van Camp en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Kotetsu, Noëlle en Bibi

7

• • •

2

Mevrouw Michiko

83

• • •

3

Shasha en Hajime

121

• • •

4

Nikè

179

1

Kotetsu, Noëlle en Bibi

Opeens merkte ze dat het vochtig was aan haar voeten. Moë Ōtani keek om zich heen. Zonder dat ze er erg in had, was ze een schemerdonker steegje in gelopen. Daarnet liep ze nog te wandelen op de bruisende Kawaramachi-dōri: een van de drukste winkelstraten van Kyoto, altijd vol toeristen en jongelui die, naarmate het avond wordt, in aantal toenemen. Gewoonlijk ging ze op de terugweg van de universiteit met vrienden naar cafés of winkels, en werd ook zij deel van de stromende menigte. Maar vandaag was ze alleen.

Ja. Hoewel ze, om de mensenmassa te vermijden, de Takoyakushi-dōri in westelijke richting had willen nemen, bevond ze zich om een of andere reden op een onbekende plek. Het steegje had een U-vorm, en noch de gebouwen links en rechts, noch het oude, vervallen gebouw dat vlak voor haar oprees, waar verschillende bedrijven in gehuisvest waren, kwamen haar bekend

voor. De ingang van het gebouw was open en ze had volledig zicht op de gang die naar achteren liep.

‘Waar ben ik?’ mompelde Moë op de doodlopende weg. Ze was er niet echt met haar gedachten bij. En dat was precies waarom ze onzeker werd genoemd, of iemand die nogal eens pech had. Maar dit was de eerste keer dat ze zo in beslag genomen was geweest door haar problemen dat ze de verkeerde weg had genomen. Ze voelde zich zielig en slaakte een diepe, lange zucht.

Zou ze om de tijd te doden wat ronddolen, om te voorkomen dat ze hem zou ontmoeten? Zou ze naar het huis van een vriendin gaan om wat te roddelen, en doen of er niets aan de hand was? Als de telefoon ging, hoefde ze niet op te nemen. Ja, ze kon blijven doen alsof er niets aan de hand was. Zou ze zo het afscheid verder voor zich uit kunnen schuiven? Of misschien zou er niet rechtstreeks, maar met een ‘*sayonara*’ op haar smartphone een einde aan worden gemaakt. Zou de wond dan minder diep zijn?

Moë bleef stilstaan met haar blik op het donkere bedrijvencomplex gericht. Wat wilde ze graag dat haar omstandigheden zouden veranderen, terwijl ze daar in dat groezelige steegje stond. Zou een goddelijk iemand met een toverstaf de breuk met hem niet kunnen voorkomen? Het maakte niet uit hoe. Ze wilde wegllopen van wat ze niet leuk vond. Ze wilde ervan wegstijgen. Maar ze werd alleen maar droeviger door de tijdverspilling. Ze zou hem voor het eerst sinds lange tijd weer zien, maar ze was niet blij. Integendeel – ze wilde bijna dat hij niet kwam opdagen. Ze snoof en maakte aanstalten om het steegje te verlaten, met haar rug naar het gebouw

achter in de straat. Op dat moment klonk er stilletjes: 'Hé, jij daar!'

Toen ze zich omdraaide zag ze niemand.

Opnieuw: 'Hé, jij daar!' Ze kon de stem van ver horen. Ver weg vanaf een hoge plek.

Moë keek langzaam omhoog. Een vervallen gebouw dat zich in de hoogte uitstreckte tot aan de nevelige hemel. Het bovenste raam stond open. Was het de derde verdieping, of de vierde? Redelijk hoog. Tot haar verbazing zag ze daar iemand naar beneden kijken.

'Hier! Hier!'

Ze werd opnieuw aangesproken. Doordat ze tegen het licht in keek, was ze er niet helemaal zeker van, maar het was een man met een nasale, hoge stem. Zijn kleren waren witachtig.

Moë's mond viel open van verbazing. De man hing met zijn bovenlijf uit het raam, en ze hield haar adem in.

'Ge... gevaarlijk!'

'Nee, nee, ik ben geen gevaarlijk mens. Ik ben een goed mens.'

Ze kon zijn gezichtsuitdrukking niet zien, maar hij leek te lachen. Omdat Moë de enige was die zich in het steegje bevond, was het overduidelijk dat hij tot háár sprak. Het zangerige Kyoto-accent van de man kwam van hoog naar beneden dwarrelen.

'Nu je eindelijk hier bent, kom naar boven. Alsje-blijft. Ik ben op de bovenste verdieping, in de tweede kamer achterin. Niet verlegen zijn, kom maar.'

'Nee, nee. Ik, verlegen? Nee, zeg.'

'Zal ik dan naar jou toe komen? Als ik een beetje moeite doe, kan ik omlaag springen. Nee, dat lukt mis-

schien niet. Nee, of ja, zou ik het kunnen? Zal ik het doen, gewoon voor de lol?' zei hij. De eigenaar van de stem boog zich helemaal voorover.

Moë verstijfde van schrik en probeerde hem met luide stem tegen te houden. 'Wácht, alsjeblieft! Je hoeft niet te komen!'

Gehaast vloog ze het lange, smalle gebouw binnen. Als een gek liep ze de trap op, en toen ze de bovenste verdieping had bereikt, klopte ze op de deur van de tweede kamer achterin. De verf van de oude deur was, net als elders in het gebouw, hier en daar afgebladderd. De deur was van metaal en leek zwaar. Hoe vaak ze ook aanklopte, er kwam geen antwoord. Het was naargeestig en eng. Maar die onverbloemde manier van praten daar-net... Dat zachte Kyoto-accent, zo vertrouwelijk...

Hij heeft me geroepen.

Moë pakte de deurknop vast. Toen ze hem wilde omdraaien, voelde ze weerstand. Maar ze gaf niet op. De deur was zo zwaar als hij eruitzag, maar ze trok uit alle macht met beide handen.

De deur ging open. Anders dan de vervallen sfeer van het gebouw was het interieur licht, en meteen bij binnenkomst zag ze een klein raampje dat op een receptieruimte leek. Dit is een kliniek, dacht ze toen ze naar binnen gluurde. Er stond alleen een bankje, verder was er niemand.

'Hallo?' riep ze, maar er kwam geen antwoord.

Wat zou er gebeurd zijn met de man van daarnet? Ze riep nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Hij zal toch niet werkelijk gesprongen zijn? Met kloppend hart spitste ze haar oren, beducht op tumult of sirenes, maar

er leek niets vreemds aan de hand te zijn. De kamer bleef muisstil.

Op het moment dat ze zich weer wilde omdraaien, klonk er een schrille vrouwenstem. 'Dokter Nikè, wat is dat?!'

Er klonk een nogal boze stem achter haar. Het leek alsof er nog een kamer was. Moë liep zachtjes naar binnen. Door de kier van de deur die half openstond, ontwaarde ze de rug van een vrouw in verpleegsters-uniform. De vrouw had haar handen op haar heupen geplant en keek op iemand neer.

'Al die moeite doen om naar buiten te roepen. Hebt u niets beters te doen? Hebt u niets te doen?'

'Zo boos hoeft u nu ook weer niet...' Het was de stem van die man van daarnet. 'Net toen ze vlak voor het gebouw was, wilde ze weer weggaan. Mag ik niet eventjes naar haar verhaal luisteren?'

'Nee, dat mag niet. De belangrijkste patiënt is er nog niet. U laat iedereen maar voorgaan en stuurt de volgorde helemaal in de war.'

'Goed... Maar hij komt maar niet, en ik heb toch niks te doen.'

'Dus u hebt niets te doen?'

Toen Moë vanuit een andere hoek door de deuropening tuurde, zag ze de dokter: een vreemd uitziende, in het wit geklede, vriendelijke man van rond de dertig. Toen hij zijn hoofd hief, kruisten hun blikken elkaar.

'Toe, kom, kom. Komt u binnen alstublieft.'

De dokter glimlachte dankbaar. Moë's blik ontmoette ook die van de verpleegster toen die zich omdraaide. Ze was een mooie, bleke vrouw met glanzende ogen.

Mogelijk was ze wat ouder dan Moë; ze zag eruit als ongeveer vijftientig. Haar gezicht met streng gefronste wenkbrauwen was niet uitnodigend.

‘Eh, ik...’

‘Kom binnen, alsjeblieft. Ga toch zitten,’ zei de dokter monter.

Voor Moë de kamer binnenstapte, trok de verpleegster een nuffig gezicht en maakte zich uit de voeten. Het was een spreekkamer, met eenvoudige stoelen, een tafel en een computer. Ze ging zoals gevraagd zitten, maar vroeg zich ondertussen af wat dit in hemelsnaam voor een afdeling moest zijn. Er was geen enkel voorwerp dat deed denken aan een kliniek.

Toen ze verwonderd rondkeek, glimlachte de dokter vrolijk.

‘Ha ha ha! Trek het je niet aan. Mevrouw Chitose heeft een scherpe tong, maar ze heeft ook een zachte kant. Dit hier is de Nakagyō Kokoro-kliniek voor het Hart. Zoals je ziet, moeten de verpleegster en ik zelf de volledige zorg voor alles dragen, en eigenlijk weigeren we nieuwe patiënten, maar voor jou maken we een uitzondering. Je bent immers speciaal hiernaartoe gekomen.’

Nakagyō? Kliniek voor het hart? Moë was in de war.

‘Eh, mijn klachten zijn niet van het soort waarvoor ik een psychotherapeut denk te moeten raadplegen.’

De dokter lachte opgewekt. ‘Ha ha ha!’ Zonder zich iets aan te trekken van de verbaasd kijkende Moë, vroeg hij: ‘Maar ben je dan niet speciaal hiernaartoe gekomen?’

‘Ik ben niet uit mezelf gekomen. Ik ben gewoon gekomen omdat ik werd geroepen.’

‘Er zijn ook mensen die níét komen als ze worden geroepen. Er zijn ook mensen die, als ze zijn gekomen, niet naar binnen gaan. Je bent wel degelijk uit jezelf gekomen. Je bent met je eigen benen de trap op gelopen, en hebt met je eigen handen de deur geopend. Als het je echt tegenstond, dan had je je benen of je handen niet hoeven te bewegen. Dus...’ De dokter draaide zich om naar zijn bureau en begon op zijn toetsenbord te typen.

Zonder dat ze zich maar enigszins had kunnen voorbereiden, was het onderzoek begonnen. Het was de eerste keer dat ze naar de afdeling Psychotherapie was gekomen. Ze had ook nog nooit gebruikgemaakt van de Dienst Mentale Ondersteuning van de universiteit. En ze had evenmin de wens dat een derde partij naar haar problemen zou luisteren.

‘Je naam en leeftijd?’

De dokter voor haar was jong en had iets ongewoon lichts. Met een vloeiend Kyoto-accent had hij haar uitgenodigd, en vervolgens was de barrière weggevallen.

‘Ôtani Moë. Ik word binnenkort twintig.’

‘Hoe is het vandaag met je?’

‘Hoe het is...?’

Zie ik eruit als iemand met problemen? Zie ik eruit als iemand in moeilijkheden?

Zeker, ze had pasgeleden wel last gehad van kwelende gedachten. Maar dat was iets stoms. Het was overdreven om daar een dokter voor te raadplegen. Het was niet echt moeilijk te verdragen. Als ze het gevoel in haar hart opsloot, zou het vast binnenkort vervagen en verdwijnen. Het was niet iets om per se onder woorden te brengen.

Het is in orde, wilde ze zeggen, terwijl ze naar de ogen van de dokter keek. Hij leek niet op zijn hoede, maar gaf eerder de indruk dat hij een grappig verhaal verwachtte. Het waren vreemde ogen. Ze keken haar recht aan, maar toch leek het alsof ze naar iemand anders keken.

Moë mompelde onverhoeds: 'Ik wil het niet uitmaken met de jongen van wie ik hou.'

'Ach, is dat zo?' zei de dokter, terwijl hij glimlachend knikte. 'Ik schrijf je een kat voor. Chitose, breng de kat!' riep hij in de richting van het gordijn achter in de spreekkamer. De verpleegster van daarnet kwam binnen, nog steeds met gefronste wenkbrauwen.

'Dokter Nikè, deze kat moet gemanaged worden.'

'Ah, ja, ja. Die goeie Chitose. Wat ben je toch goed op de hoogte. Zonder Chitose zou onze kliniek niet kunnen bestaan.'

'Hm. Liegbeest,' zei de verpleegster, hoewel ze het niet helemaal oneens met hem leek te zijn. Ze zette de draagmand die ze bij zich had op het bureau en verdween achter het gordijn.

Wat betekent dit, deze woordenwisseling?

Terwijl Moë wezenloos voor zich uit staarde, draaide de dokter de eenvoudige, plastic mand naar haar toe. Aan de zijkant zat een raster waardoor je naar binnen kon kijken. Er zat een kat in de mand.

'Hè? Een kat?'

'Inderdaad. Dit is een kat,' zei de dokter tevreden.

Moë boog zich naar voren en tuurde naar binnen. Bruin met zwarte strepen. Grote gespitste driehoekige oren, met een strakke snoet. Het was een kat, maar wat was hij majestueus. 'Wat een prachtige kat!'

‘Ja, toch? Zullen we hem er even uit halen?’ vroeg de dokter en hij opende het deurtje van de mand. De kat kwam tevoorschijn in één vloeiende beweging, als een aanspoelende golf. Hij was niet zo groot.

Toen Moë de tekening van zijn vacht zag, legde ze automatisch haar beide handen om haar wangen. ‘Wauw, een luipaardpatroon. Wat schattig!’

‘Ja, hetzelfde patroon als op de kleding die de dame-tjes uit de Kansai vaak dragen, toch? Bij hen is het ordi-nair en overdadig, maar vreemd genoeg is het bij katten schattig, vind je niet? Dit katje is nog jong. Hij wordt groter, dus zal zijn dametjesgehalte ook nog toenemen. Deze kat voor een week... Hm, wat denk je?’

De kat met het luipaardpatroon zat kaarsrecht. Met opengesperde ogen staaarde hij naar de dokter. Die bracht zijn gezicht dichterbij en wreef met het puntje van zijn neus over zijn vacht.

‘Geen dametjes uit de Kansai, zeg je? Zeg je nou dat het beperkt blijft tot dametjes uit Osaka? Zo is het maar net! Je mag ze niet met de Kansai op één hoop gooien. Sorry, sorry. Het was mijn schuld,’ zei de dokter met een glimlach en hij zette de kat weer in de mand. Het leek wel of hij een gesprek met hem had gevoerd. ‘Nou, neem deze kat met het luipaardpatroon van de dametjes uit Osaka maar gedurende één week mee. Ik geef je een recept. Haal bij de receptie de benodigdheden op en ga naar huis. En dan nog iets...’

De dokter overhandigde haar een agenda en een pa-piërtje. Het was een boekje om de voorgeschreven me-dicatie in te noteren. Het was een eenvoudig boekje, zo eentje dat je overal kunt vinden; Moë had er thuis ook

een. Maar toen ze het aannam, fronste ze haar wenkbrauwen. Over het woord 'MEDICIJNENAGENDA' waren met zwarte pen twee strepen getrokken en in plaats daarvan stond geschreven: 'KATTENAGENDA'. Het handschrift leek op het gekrabbel van een kind.

'Schrijf hier elke dag in wat hij heeft gegeten en heeft gegeven.'

'Wat hij heeft gegeten en... wat hij heeft gegeven?'

'Ja, wat erin gaat, gaat er ook weer uit. Dat is de basis, toch? Waar, op welke manier... Schrijf alles netjes op. Zorg er alsjeblieft voor dat wat hij heeft gegeten en wat hij heeft gegeven vlotjes verloopt.'

'Hé, wacht eens even. Zegt u nu werkelijk: "Neem deze kat mee naar huis"?'

'Ja, dat zeg ik,' zei de dokter nogal luchtig, waarop Moë's mond openviel van verbazing. Voor een kat zorgen was geen taak die ze gemakkelijk kon aannemen. Heftig schudde ze haar hoofd.

'Onmogelijk. Absoluut onmogelijk.'

'Ha ha ha. Niet verlegen zijn, mejuffrouw Ōtani.'

'Nee, dat is het niet. Ik heb de moed niet. Ik vraag me af of ik wel voor een kat kan zorgen,' zei ze terneergeslagen en droevig, maar de dokter trok zich er niets van aan. Met kracht duwde hij de mand met de kat met het luipaardpatroon naar haar toe.

'Nou, hiermee maak je ook deel uit van de dametjesclub uit Osaka, mejuffrouw Ōtani. Fijn, toch?'

Het is niet fijn. Niks is hier fijn. Dit is Kyoto, en ik hou niet eens van kleren met een luipaardprint. Maar wat ze ook zei, de dokter bleef glimlachen. Moë pakte half berustend de mand op en verliet de spreekkamer. Er waren

geen andere patiënten, en in de wachttruimte was alleen een bank waar niemand op zat.

‘Mejuffrouw Ōtani, kom hier, alsjeblieft.’ Vanaf de receptie werd Moë gewenkt door een witte hand. Het was de verpleegster van daarnet. ‘Geef me het recept maar.’

De omgangsvormen waren net als in een gewoon ziekenhuis, behalve dat daar normaal gesproken niet een dokter uit het raam hangt om patiënten uit te nodigen of hen een kat voor te schrijven. Ze overhandigde het papiertje aan de verpleegster en in ruil kreeg ze een zware papieren zak aangereikt.

‘Dit zijn benodigdheden. Er zit een bijsluiter bij, lees die eerst goed, alsjeblieft.’

Er zaten schoteltjes in, een platte plastic bak, en verschillende soorten zakjes. Moë pakte de bijsluiter eruit en las.

NAAM: KOTETSU. MANNETJE. VIER MAANDEN OUD. BENGAAAL. ETEN: ’S OCHTENDS EN ’S AVONDS DE JUISTE HOEVEELHEID. WATER: ALTIJD. ONTLASTING: OP HET GESCHIKTE MOMENT. URINE VERWIJDEREN: TWEE- TOT VIERMAAL PER DAG. UITWERPSELEN VERWIJDEREN: GEMIDDELD EEN- TOT TWEEMAAL PER DAG. CONTROLEER ALTIJD DE KLEUR, DE GEUR, DE VORM EN DE HOEVEELHEID. LATEN WE, OOK OM PROBLEMEN AAN DE URINE- WEGEN TE VOORKOMEN, STREVEN NAAR EEN STRESS- VRIJE ONTLASTING, ZOWEL VOOR KATTEN ALS VOOR MENSEN. DAT IS ALLES.’

Ze las nog een keer wat er stond.

Bedoelde de dokter daarnet met ‘wat hij gegeven heeft’ de ontlasting? Toen ze naar de verpleegster keek,

zag ze dat die met neergeslagen blik bezig was met de administratie.

‘Eh, ontlasting betekent toch naar het toilet gaan?’

‘Als er iets is wat je niet begrijpt, vraag het dan aan de dokter, alsjeblieft. Veel beterschap.’

“De kleur” en “de geur”, staat er...’

‘Veel beterschap.’

‘Gaat het over poep?’

‘Veel beterschap,’ antwoordde de verpleegster nogmaals en ze gaf verder geen antwoord.

Moë verliet uiteindelijk de kliniek met de mand met de kat erin. De muren en de gangen van het vervallen gebouw brachten haar terug naar de werkelijkheid. Omdat ze had lopen dromen, was er iets vreemds gebeurd. Er was geen goddelijk iemand met een toverstaf gekomen die haar problemen voor haar had opgelost. Een dokter van een kliniek voor het hart had haar een kat voorgeschreven.

Of dit iets goeds was of niet kon Moë niet beoordelen.

Maar er waren al drie uur voorbij sinds ze terug was in haar appartement. De kat kwam niet in de buurt van de kattenbak. Waarom niet? dacht ze. Zou hij zich misschien niet lekker voelen? ‘Hé, is er iets wat je niet bevalt?’ vroeg ze aan de kat, terwijl ze haar armen om een kussen gevouwen had. Hij zat er welgemanierd bij en verzorgde zijn vacht. Moë bekeek hem van een afstandje.

Haar vader had dit appartement voor haar gehuurd toen ze op de universiteit van Kyoto was begonnen. Voor een student die in haar eentje woonde was het

ruim en fraai, met een korte gang vanaf de voordeur, een eetkeuken en een slaapkamer.

Bij thuiskomst had ze eerst nagedacht over waar ze de kat moest laten. Het zou vervelend zijn als hij in de keuken per ongeluk iets verkeerd zou eten. Beter de slaapkamer, had ze gedacht. Toen ze de deur had dichtgedaan en hem uit zijn mand had gehaald, was Kotetsu in een flits onder het bed gedoken. Wat een snelheid. Een mens zou hem niet kunnen bijbenen.

Ook al riep ze hem, met haar buik plat op de grond, hij staarde slechts naar haar terug door de spleet tussen het bed en de vloer. De driehoekige oren stonden rechtop en door elk van zijn grote ogen liep één zwart lijntje. Zijn vernauwde pupillen gaven aan dat hij wantrouwig was. Wie weet wordt het alleen maar erger als ik hem blijf roepen, dacht Moë. Ze vulde de bakjes die haar in de kliniek waren gegeven met voer en water, en zette ze naast het bed. Terwijl ze hem voortdurend in de gaten hield sloop de kat langzaam, geruisloos, pootje voor pootje uitstrekkend, naar voren.

Nu had hij al het eten opgegeten en zat hij braaf op de grond.

Toen ze klein was hadden haar tante en oom een kat gehad, dus kende ze hun schattigheid en wispelturigheid. De kat van haar oom en tante was ontzettend dik geweest. Zijn vacht was zacht. En zelfs als je hem stevig in je armen hield, wist hij zonder moeite keer op keer te ontsnappen. Maar omdat ze eigenlijk niet voor hem had gezorgd, was haar ongerustheid groter dan haar nostalgie.

Volgens de bijsluiter was Kotetsu een vier maanden

oude Bengaal. Zijn vacht had een lichtbruine ondergrond, en zijn kop en de bovenkant van zijn poten hadden een donker strepenpatroon. Hij leek op een tijger met een kattensnoet, en zijn rug was bevlekt. Dat was heel schattig. Het donkerbruin werd omlijst door zwarte ringen, waardoor hij net een luipaard leek. Door de glanzende, korte haren kwam het patroon goed tot zijn recht.

Ze zocht op haar telefoon naar informatie over de Bengaal. Hij was aanhankelijk en aan mensen gehecht, en hield van bewegen. De kleur van de vacht was meestal bruin met wit en grijs, en de kleur van Kotetsu was kennelijk het populairst. Deze katten zouden na drie maanden ongeveer volgroeid zijn, al zouden hun lijfje en hun bewegingen nog wel veranderen. Kotetsu, in zittende houding dertig centimeter lang, was kennelijk nog aan het groeien. Ook die rare dokter had gezegd dat hij nog groter zou worden.

Hij had gegeten en ook water gedronken. Maar de platte bak die ze had klaargezet, was hij nog niet genaderd. Terwijl Moë afstand bewaarde, las ze de bijsluiters die ze in de kliniek had gekregen opnieuw. ‘Urine verwijderen: twee- tot viermaal per dag. Uitwerpselen verwijderen: gemiddeld een- tot tweemaal per dag.’

Poeppen tot daaraan toe, maar zou je niet eens een keer-tje plassen?

‘Hé, Kotetsu. Moet je niet eens naar het toilet? Staat hier iets fout?’

De bakjes voor het voer en het water, en daarnaast een platte, plastic bak. De bak zag eruit als iets wat in een doe-het-zelfzaak verkocht wordt. En kattengrit.

Toen ze de zak openscheurde schrok ze. Het waren kiezeltes van verschillende grootte, en bij het openen steeg er een stofwolk op. Het leek wel gemalen cement.

Het grit in de bak uitstrooien en klaar is Kees.

Daarna was het afwachten. Niks aan te doen.

Hoe een kat poepte wist ze min of meer. In het huis van haar oom en tante stond in een hoek van de keuken een kattenbak, en Moë herinnerde zich dat de kat er met een tevreden snoet op had gezeten. Maar ze had het gevoel dat je ook dieren niet mag storen, en ze vermeed het om indringend naar hem te staren.

Kotetsu was nog steeds niet in de buurt van de kattenbak geweest. Ze dacht: *had ik dit maar geweten, dan zou ik beter op 'het toiletmoment' van de kat van oom en tante hebben gelet. Zit er misschien niet genoeg grit in? Moet ik er meer in doen?*

Op het moment dat ze meer grit wilde toevoegen, klonk de intercom. Moë hield haar adem in. Het was Ryūji. Nee! Ze was hem compleet vergeten.

Het was die dag dinsdag. Nog niet zo lang geleden was dat de dag waarop ze met vlinders in haar buik op hem zou hebben gewacht. Haar vriendje Ryūji werkte bij een vastgoedonderneming, en woensdag was zijn vrije dag. Hij woonde bij zijn ouders, maar op de terugweg van zijn werk kwam hij op de dag vóór zijn vrije dag naar Moë en bleef dan slapen. De volgende dag ging Moë niet naar haar colleges en brachten ze de dag samen door.

Die cyclus had zich ongeveer een jaar voortgezet. Maar deze maand was Ryūji haar niet komen opzoeken, omdat hij het naar eigen zeggen te druk had. Ze voelde

de laatste tijd dat zijn houding afstandelijk was. Hij reageerde maar amper op wat ze zei, en hij maakte geen oogcontact. Zijn droge lachje suggereerde dat hij ergens mee zat, en dat gaf haar een naar voor gevoel.

De vorige dag had ze een kort berichtje van hem op haar telefoon ontvangen: 'Ik moet je iets zeggen en kom op de terugweg langs.' Hoe ze er ook over nadacht, hij had vast niets goeds te vertellen.

Zou hij me zat zijn? Of een hekel aan me hebben? Of zou hij een ander hebben?

Tot ze bij die kliniek naar binnen was gedwaald was ze vol sombere gedachten geweest, maar door Kotetsu was ze Ryūji helemaal vergeten. Zonder dat ze zich emotioneel had kunnen voorbereiden, deed ze de deur van de slaapkamer dicht en liep naar de voordeur.

Ryūji was in pak. Bij wijze van begroeting stak hij zijn hand even op, maar de uitdrukking op zijn gezicht was ongemakkelijk. Ook nadat hij was binnengekomen, schoten zijn ogen rusteloos heen en weer.

Ze had het gevoel dat de temperatuur in de kamer ineens was gedaald. Vroeger vulde de hele kamer zich met een gelukkige bries alleen al omdat hij gekomen was. Ryūji was vijftientig; hij was volwassener dan Moë, lief en rustig, een man van de wereld. Haar vriendje op wie ze trots was.

'Eh, zullen we iets eten? Of iets drinken? O ja, en er is een nieuwe Koreaanse serie op tv. Een vriendin van de universiteit raadde die aan. Zij vond het megaleuk.'

'Nee, dat hoeft niet, Moë. Ik zou liever praten over...'

'Er is ook een nieuwe film, waarvan je toen zei dat je die wilde zien. Die is al uit. Best vroeg, toch? Maar

de recensies zijn heel slecht. Maar eerst: zullen we een pizza of zo bestellen?’

Ze wilde hoe dan ook iets doen aan de ongemakkelijke sfeer, maar ze ratelde aan één stuk door. Ze negeerde Ryūji's beteuterde gezicht.

Ik wil niet dat het uit gaat. We hebben het leuk samen. Ik snap totaal niet waarom ik gedumpt word.

Ryūji wilde iets zeggen, maar op dat moment klonk er lawaai uit de slaapkamer: Kotetsu die wild in het rond rende.

‘Wat was dat?’ vroeg Ryūji verbaasd.

‘Een kat.’

‘Een kat? Heb jij een kat?’

‘Ja. Er is iets raars gebeurd... In een kliniek kreeg ik een kat op recept.’

‘Een kliniek? Dat meen je niet,’ zei Ryūji grinnikend.

In de slaapkamer bleef het geluid aanhouden. Moë opende voorzichtig de deur en tuurde naar binnen. Haar blik ontmoette die van Kotetsu, die op het bed zat en met zijn klauwtjes aan het laken trok. Kotetsu sperde zijn ogen open, maar ineens stopte hij.

Ook Ryūji gluurde door de deuropening. ‘Wauw, écht, een kat. Sinds wanneer heb je hem?’

‘Het is niet mijn kat. In een kliniek ergens in de buurt van de Rokkaku en de Takoyakushi zeiden ze dat ik hem een weeklang moest innemen en gaven ze hem mee. Samen met een medicijnenagenda... Nee, een kat-tenagenda,’ zei ze.

Ryūji fronste een beetje verward zijn wenkbrauwen. ‘Hoe bedoel je? Wat wil dat zeggen?’

‘Raar, maar waar.’

‘Hm,’ zei hij, en hij leek het niet echt te geloven. ‘Een kat? Je mag ervoor zorgen, maar je zou eraan gehecht kunnen raken, Moë.’

Ryūji opende de deur en liep de slaapkamer in. Hij maakte zich klein toen hij Kotetsu naderde. Die zat op het bed en trok zich een beetje terug.

‘Wat een coole kat. Net een kleine luipaard. Krabt hij als ik hem aanraak?’ vroeg Ryūji, die zijn hand wilde uitsteken. Maar alsof Kotetsu zijn beweging had gevoeld, sprong hij van het bed. Met lichte tred liep hij naar een hoek van de kamer.

Ryūji leunde teleurgesteld tegen het bed en staarde naar Kotetsu. De onaangename sfeer van daarnet was verdwenen. Moë ging naast hem zitten, en ze legde haar hoofd op zijn schouder.

In Kotetsu’s aanwezigheid ervoeren de twee dezelfde nabijheid als toen ze het nog goed met elkaar konden vinden. Het leek onwaarschijnlijk, maar wie weet had de kat echt gewerkt. Moë was de dokter dankbaar. *Werkelijk, dat je liefdesverdriet met een kat kunt oplossen...*

Ryūji had een zachte blik in zijn ogen. ‘Hij is mega schattig. Ik heb gehoord dat het aantal alleenwonende meisjes dat een kat neemt gestegen is,’ zei hij.

‘Hm, ja.’

In de ban van zijn zachte ogen, volgde ze zijn blik. Nadat Kotetsu afwisselend aan het schoteltje met voer en dat met water had geroken, snuffelde hij aan de rand van de bak met grit die ernaast stond.

‘O, zou hij misschien naar het toilet...?’ zei Moë.

‘Ja, inderdaad,’ zei Ryūji, terwijl hij naar voren leunde.